

עמ"י (תל אביב) 9633-07-24 - ימ"ר תל אביב נ' פלוני

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"י 9633-07-24 ימ"ר תל אביב נ' פלוני ואח'

04 יולי 2024

לפני כבוד השופט עודד מאור

העוררת: ימ"ר תל אביב
נגד ע"י ב"כ עו"ד ורפ"ק רוברט ברדהולדס

המשיבים: 1. פלוני
ע"י ב"כ עו"ד חיים שרייבהנד
2. אלמוני
ע"י ב"כ עו"ד פריד יהודה

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט קמא (כבוד השופטת א' אמסלם גלבווע) שהורה על ביטול צו איסור הפרסום שיצא לפניו, למעט איסור פרסום שמם ופרטיהם המזהים של המשיבים.

ביום 15.1.24 הוגשה בקשתה של משטרת ישראל לקיום דיון בדלתיים סגורים ולאסור את פרסום עניינו של הליך החקירה דכאן, שנטען שהוא קשור לעניינו של הליך אחר (שבגינו הוגש כבר כתב אישום) בגין עבירות שונות, בהן התחזות, החזקת אמצעי לחימה, גניבת נשק והובלת תחמושת.

נטען בבקשה כי במסגרת אותה חקירה, יש חשד נוסף לעבירה שעניינה רצח.

בשים לכך שהחקירה היתה בראשיתה, בשלב הסמוי בה, ועוד טרם שנעצרו חשודים, התבקש איסור פרסום כל פרט מפרטי החקירה הכוללים הן את החשדות, שמות החשודים ועצם קיומה של החקירה.

בית המשפט נעתר לבקשה והוציא מלפניו צו שתוקפו עד ליום 14.2.2024. יצוין שבית משפט קמא אף הורה גם על איסור פרסום עצם קיומו של הצו.

ביום 8.2.2024 התבקשה ארכה נוספת של הצו, בשל אותם טעמים בבקשה הראשונה, והצו הוארך על ידי בית משפט קמא, וזאת עד ליום 11.8.2024. גם במקרה דנן נאסר פרסומו של עצם קיומו של הצו.

ביום 2.7.2024 נעצרו חשודים בעבירת הרצח, והם הובאו ביום 3.7.24 לבית המשפט בבקשה להארכת מעצרים. בית המשפט הורה על שחרורם בתנאים. ערר על החלטת בית המשפט נדחתה במסגרת דיון שהתקיים היום לפניי.

המשיב 1 הגיש בקשה להסרת צו איסור הפרסום, בטענה כי לאור עקרון הפומביות, וזכות הציבור לדעת, הרי עצם קיומה של החקירה לא יפגע מפרסום קיומה.

נטען על ידו כי החקירה הסמויה התנהלה לאורך חודשים ארוכים, כאשר באותה עת היתה הצדקה לקיומו של הצו, ועתה, כשהחקירה יצאה לשלב הגלוי, אין הצדקה להמשך קיומו של הצו, ולבטח לא לתקופה כה ממושכת.

בקשה דומה הוגשה בכתב מטעמה של התקשורת: מר אברהם בלוק, מטעם עיתון מעריב ביקש להצטרף לאותה בקשה, וחברת חדשות מזרח תיכון בע"מ (באמצעות ב"כ עו"ד מאיה בן גל) הגישה בקשה מטעמה, וגם מר ברהנו טגניה מחדשות 12 שהעלה את הבקשה על-פה לפני בית המשפט קמא.

עוד נטען כי דבר קיומה של הפרשה הודלף ומפורסם וזמין לצפייה ברשת האינטרנט, כאשר גם בערוצי החדשות השונים דווחה קיומה של הפרשה באופן כזה או אחר.

בית המשפט קמא קיים דיון, במסגרתו התנגדה משטרת ישראל לביטולו של הצו, אולם הציעה להוציא הודעה לתקשורת בנוסח כללי, אולם לאחר שהמשיבים התנגדו להצעה, הכריע בית המשפט קמא בסופו של דבר וקבע שהצו שהוצא ביום 8.2.2024 יבוטל וזאת מאחר שהאינטרסים שעמדו עובר למעצרים של המשיבים אינה קיימים עוד, וכן בהעדרם של צרכי חקירה המחייבים המשך קיומו של צו איסור הפרסום.

עינתי בערר, ולא מצאת בו טעמים מדוע שגה בית משפט קמא ומדוע יש להותיר על כנו את צו איסור הפרסום בעת הזו, לאחר שהחקירה הפכה לגלויה.

עקרון פומביות הדיון מופיע בסעיף 3 לחוק יסוד השפיטה. הגבלת פומביות הדיון פוגעת בזכויות ובערכים שונים, בהם פגיעה בחופש הביטוי ובחופש העיתונות. לא יהיה זה למעלה מהצורך להזכיר שחופש הביטוי הוא מהזכויות היסודיות של אדם במדינה דמוקרטית כישראל. "ציפור נפשה של הדמוקרטיה" מהווה חלק מרכזי ממשפט המדינה, ולאורך השנים קבעו בתי המשפט את האיזונים הראויים בין חופש הביטוי והאינטרסים הרלוונטיים האחרים, תוך הענקת משקל רב לחופש הביטוי והפומביות.

הלכה למעשה, ולמרות מגבלות שונות בדיון, הפסיקה מכירה בחופש הביטוי, וכתוצאה מכך מזכות הציבור לדעת, לקבל מידע, להפיץ ולחלוק אותו באמצעים שונים (ראו למשל בג"ץ 1/81 שירן נ' רשות השידור, פ"ד לה 3, 365).

מכל מקום ולענייננו - תקינות ההליך השיפוטי מחייבת כי ההליך יתנהל באופן פומבי, אולם אין עקרון זה שוכן בחלל משפטי ריק, וככל עקרון משפטי, קיימים לצדו חריגים, שמקורם באיזון שבין פומביות הדיון לבין אינטרסים נוגדים אחרים שיש בכוחם להצדיק הגבלתו (ראו: **בש"פ 567514 פלונית נ' היועמ"ש** (10.9.2014), ואכן הוראות חוק בתי המשפט קובעות בסעיפים 68(ב) ו-68(ג) מספר חריגים לכלל האמור.

יחד עם זאת בשל חשיבותו של עקרון פומביות הדיון, נפסק כי הוא נהנה ממעמד של בכורה וכי החריגים ייושמו על דרך הצמצום ולאחר שקילה קפדנית וזהירה (ראו **3205/13 פלוני נ' מדינת ישראל**, 16.5.2013).

על פי פסיקת בית המשפט העליון, על המבקש קיום בדלתיים סגורות להצביע על נזקים כבדים במיוחד אשר עלולים להיגרם לו כתוצאה מהפרסום (**בש"פ 7367/11 פלוני נ' מדינת ישראל** (11.10.2011), וכאלה לא נטענו אלא באופן כללי וסתמי.

בענייננו - הטעמים שעמדו בבסיס הוצאת הצווים מיום 15.1.2024 וכן מיום 8.2.2024 אינם עוד. החקירה הסמויה הפכה לגלויה, כך שהטעם כי עצם פרסום החקירה הסמויה עלול לשבש את החקירה איננו קיים. גם ההסכמה של המשטרה לפרסם הודעה כללית לתקשורת מלמדת כי אין עוד טעם של ממש בקיומו של צו איסור הפרסום.

הטענה כי פרסום גורף, מעבר לאותה הודעה כללית, עלול לפגוע בצרכי החקירה, נדחה על ידי בית משפט קבע שקבע שמאחר שהיה מודע לחומרי החקירה שהוצגו לו בכללותם והם מוכרים לו לאחר שעייין בהם, הרי לא נמצאו צרכי חקירה חדשים או כאלה המחייבים את המשך קיומו של הצו. לא נפלה שגגה במסקנה זו של בית משפט קמא, כאשר האמירה כי צרכי החקירה ייפגעו נאמרה באופן כללי ובהעדר פירוט.

זאת ועוד; הפרשה פורסמה כבר ברשתות תקשורת וברחבי האינטרנט באופן כזה או אחר.

מה הטעם בהשאת הצו על כנו, עתה מש'הסוסים ברחו מן האורווה?

הרי במצב דברים זה, כשפרטי הפרשה, במרביתם, פורסמו ומצויים במרשתת, נוטה הכף לטובת הפרסום (ראו רע"פ **7276/16 פינטו נ' מדינת ישראל**, 12.1.2013 פסקה 12).

במקרה דנן - זכות הציבור לדעת על הפרשה ועל החקירה המתנהלת, במיוחד עת עברה לשלב הגלוי שבה.

המדובר בפרשה רגישה ומורכבת. משפורסמו חלקים ממנה, הרי האינטרס המצדיק הותרת צו איסור הפרסום על כנו נחלש, באופן שמטה אך הכף לטובת התרת הפרסום. נדמה שפרסום מדויק ונכון עשוי

למנוע שמועות לא נכונות. זכות הציבור לדעת, משמעה זכותו לדעת את האמת, כך שפרסומים לא נכונים, אשר מורכבים מחלקי אמיתות כרוך בפגיעה קשה אף יותר בזכות זו של הציבור.

צו איסור הפרסום ניתן עד ידי בית משפט קמא לפרק זמן של 6 חודשים: כשלעצמי, אני סבור שבשים לב לכך שצווי איסור הפרסום ניתנים על ידי בית המשפט במעמד צד אחד, נכון שאלה יינתנו לתקופות קצובות ושאינן ארוכות, וזאת על מנת שלכל הפחות ניתן יהיה לעקוב אחרי המשך הנחיצות ועל מנת שתתקיים ביקורת שיפוטית ראויה עליהם.

מכל האמור לעיל, הערר נדחה, וצו איסור הפרסום יבוטל, למעט איסור פרסום השמות של החשודים וכן פרטים מזהים שלהם.

ניתנה היום, כ"ח סיוון תשפ"ד, 04 יולי 2024.

עודד מאור, שופט

גרסה מותרת לפרסום לאחר ביטול צו איסור הפרסום.